

HALASI ZOLTÁN

Lovagság

Ez a nyárfás, ez a vén tölgyliget, ez a kőrissor
a dombhajlat előtt, itt: a határ? Nem, a határsáv
az a zúgó öreg erdő kicsit arrébb, a folyón túl.
A folyó nincs tudatában, mit is oszthat vize ketté.
Kicsit arrébb öreg erdő, azon át kell ide jönni.
Öreg erdő, labirintus:

beteg ember lakik ott bent.

Van a kastély,

van a forrás,

van a vár és

van a várás.

De idő nincs. Az idő köldöke inkább. A beteg mint
a világ tükre. A jó és a gonosz tettek elé tett.
Örökös láz, emiatt senyved az erdő. Hol a zöld lomb,
a madárfütty? Csupasz ágak, a fatörzsek feketéje,
kiaszott föld, a talajban repedések. Sűrű döngés.
A hiányzó

hadat indít a világban.

A vörös pajzs,

a smaragd kard. Viadalról viadalra jut a vándor.

Zuhogó víz hegyoromról, cseres és bükk, sehol ösvény.

A kopasz lány, selyemistráng a kezében. Kocsi, szarvas-

fogat, ostor. A vezeklés. Fejek, elváltan a törzstől,

letakarva feketével.

Eredetzűr,

titok,

őskép.

Egy edényt kajtat a vándor, beleveszvéen a vadonba.

Csodakelyhet. Sose kérdi, mire szolgál, hisz örökké

alakot vált. Csoda bőségszaru, ifjítani zöld kő,

fiú megfőve-megéve.

Aki átvágja magát ott

a felejtés szederindáin, az értés mocsarán át,

s a lehullott sisakforgó,

a saját énje se számít

neki többé, gyülekezhet csapatostól a határon.

Lova táncol, a patája a sarat felhajigálja.
 Gerely és íj gyülekeznek. Örökéből kirekesztve,
 csupa szentgyörgykövető hős.

Se baromváll,

se majomkar, se lesunyt fej.

Egyenes hát,

felemelt fő, született úr. Sose fut ki a tavaszból.
 Születetten okos és szép. Csak a kosszarv, az a fontos:
 tülekedni,
 verekedni,
 sebesülten
 hazamenni.

Születetten nemes érzés. Sihederként ganajozhat,
 lesikálhatja a vértet. Vadat úzhet, az is edzés.
 Tanulóévek a grófnál. Ne bőföggjön, ne egyen más
 kanalával. A közös tálba a csontot ne dobálja.
 Ne zavarja a zsidóbűz.

Jön a torna,
 jön a turné.

A vitézség meg a játék. Meg a grófnék a lelátón.
 Csatamén kell: nyaka délceg, feje élénk, harap és rúg,
 hasa horpadt. Gyönyörű ám a piros pej meg az almás!
 A sorompóban az élet. Ki hogy öklel, úgy ítélik.
 Fogolyejtés a csoportos viadalban: nem a váltság,
 ami csábít, nem a páncél, ami pénzt ér –
 a dicsőség!

A sisak, ha le se jön, úgy belapult, és a fejet tartva
 kovácskéz üti helyre! A leejtett selyemkendő.
 Van az úrnő, aki nem test. A lovag szúzi, erényes.
 Mint a láncing, simul órá

a keresztény univerzum.

Az a bőre, a határa. Toronyőr-látkörű, béke-
 szerető lény. A cselédlány? A szakácsnő? Olajos rongy.
 Beletörli a Dürendált, hogy a rozsdá be ne lepje.
 Ugye, természetes óhaj.

Szakadéokban
 csigalépcső.

GEREVICH ANDRÁS

Nikoláj Tébolya

Bojkov Nikolájnak

Álmomban a fejem lángra lobbant,
mintha a fészek égne az eresz alatt,
és madarak visítására riadtam fel.
Szürke, nyirkos és lusta volt a hajnal,
a Duna komótosan hempergett
az ablak alatt, és a lépcsőházban
a takarítónő szorgalmasan dúdolt.
Az ágyam mellett egy nagy barna kutya
megnyalta és leharapta a kezemet.
Mentővel vittek a zárt osztályra,
egy rügyező állú nő fehér köpenyben
injekciókat és színes pirulákat adott,
mert énekeltem és beszélgettem
a részeg fákkal, az ideges madarakkal.
Éjjel egy rézkulcsot találtam
a számban, a nyelvemen bizsergett,
titokban kinyitottam vele a tükröt,
és ahogy a tükörben álltam, láttam,
hogymásik tükörben is én állok.
A testem színes üveg és csillogó réz,
papagáj kitűző lettem, de leestem,
letört és elgurult a fejem: zöld gyurmából
formáztam a testemre új fejet.
Papagáj vagyok és a szavak verebek,
a szavak gólyák, pintyek és fecskék,
pelikánok, sasok és flamingók,
a szótár madárház megvadult színekkal,
összemos csivitelést és károgást.
A Dunán a köd elrejtje a kacsákat.
Kibontom a felhő szürke pelenkáját,
meglesem a nagymellű ég
meztelen testére tetovált csillagokat.
A Duna zöld és barna hullámai között

a szavak csónakok és uszályok.
Testemről az izzadság a Dunába csorog.
Viszkető testem enciklopédia.
Hívok egy ornitológust, vizsgálja meg
a fejemben csiripelő madarakat.
A barna kutya szétharap egy galambot,
és megugatja saját tükörképét.
A takarítónő megállít a kapualjban,
műanyag zacskóban aranyhalat lóbál,
azt mondja, amikor a kishal meghal,
a barna kutyámnak adja, egye meg.
A kutya én vagyok, és csak álmomban ugatok,
mégis visszhangzik tőlem a lépcsőház.

Zuhany

Lehűtöm magam
a jéghideg zuhannyal.
Nyári ragacsos
forró bőrömet
borogatja a víz.
A kitárt ablakban
meztelen testem
fénylik a sötétben.
Benéznek az őzek,
tudják: szelíd vagyok.
Becsapódott, izzó
üstökös az erdő
páfrány szőnyegén,
amely a zuhanás után
elvesztette erejét,
és lassan kihunyt:
ma üstökös vagyok.
Világít a testemről
visszaverődő,
remegő neonfény.
Elnyel a tükör,
de az őz szemekben
vakítóan ragyogok.

KÓKAI JÁNOS

Ünnep

Nagybátyám barátnője,
akkor részegen jött be hozzánk.
Feküdtünk – gyerekek – a múltból maradt
cselédszobában.
Egyenként suttogott valamit a fülünkbe.
Nem értettem belőle semmit,
mert az alkoholtól zsibbadt szavak
szájában összekuszálódtak.
Nyálát és könnyeit törölgettem magamról.
Távozása után a sötétben még sokáig hallgattam,
ahogy unokatestvéreim szuszogása
a családi duhajkodás hangjaival keveredik.
Pár hónap múlva halott csecsemőt hozott a világra.
Ekkor láttuk utoljára.

Párhuzamos életrajz

A fürdőszobába mentél hányni.
A másnaposság mindig legyűr.
Számítógépedhez ültem,
és nyitva hagyott mailedbe olvastam.
Találkozóóról, szexről volt szó, de nem velem.
Ismeretlen férfiak levelei kerültek a képernyőre,
meztelen testek, intim részek.
Aztán lehúztad a vécét.
Gyorsan a kanapéra hevertem.
Hozzám bújtál, és fonní kezdted mellemen a szőrt.
Mindig szeretted játszani.
Akkor megkérdeztem: végeztél?
Csak bólintottál.
Nem merted kimondani a szót.
Pedig abban a pillanatban mindketten egyre gondoltunk.

Tekercs

Isten csak egy nagy száj.
Dőlnek belőle a szavak.
Soha nem tudtam mit kezdeni velük.
Bibliámat nem tudom, mikor nyitottam ki utoljára.
A fürdőszobában láttam valamelyik nap
kiüresedett dezodorok mellett.
Nedves volt az állandó párától.
Ha belelapozok,
az oldalak szétmállanak ujjaim között.

